

323.242

OSZK

MISSA SOLEMNIS

VERSEK

IRTA:
MAEL FERENC

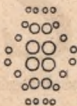
„VASÁRNAP”
IRODALMI ÉS KÖNYVNYOMDAI MŰINTÉZET
ARAD 1926.

STIMULATING
THE
ECONOMY

MISSA SOLEMNIS

VERSEK

IRTA:
MAEL FERENC

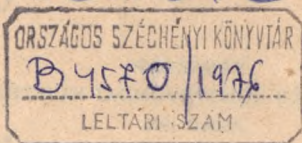

*Ho sovai Massi
Jesomiv éomab me.
releste kén hie
Mael Ferenc*

„VASÁRNAP“
IRODALMI ÉS KÖNYVNYOMDAI MŰINTÉZET
ARAD 1926.

*sz. 926-
xl. 24.*

323.242

MISSA SOLEMNIS

OSZK

STANLEY JOHNSON

OSZK

OSZK - Osterreichische
Staatsbibliothek

MISSA SOLEMNIS

Anyám, kis oltárom gyertyái égnek,
Csengettű szó cseng . . .
Kezemben aranykehely a lélek
Miseruhám hó liliompalást . . .

Szorongó szívvel te bűnnek vélted,
S kérdezted nemegyszer a tisztelendőt:
„Atyám, a kölyök fejére kendőt
Borít csuhának
(Elpusztítja mind az ágyruhámat)
Rá hosszú, fehér miseinget ölt
(Legszebbet választja mind közül)
Kazulának terítőt vesz fölül.
Oltárt készít, gyertyákat gyújtogat
(Bánkódom sokat
Miatta, s nem hallgathatom tovább –
Talán az Isten megbocsát)
Amint hallotta, látta a kis majom
(El se kellene mondanom)
Ahogy az Úr fölkent szolgái végzik,
Tisztelendő úr, a fiam – misézik!”

A hökkent páter mély gondba merül.
„De gúny nem vegyül
Játékába tán?”
„Nem, Isten őrizz szent atyám!”
Ősz-fürtü arcán szelidül a gond,
Mig beszélni kezd halkan, révedezve:
„... Lányom a vétek nem díszít oltárt,
Nem érti még, hogy az ajka zsoltárt
Zenél, de lelke már titkokat érez,
Vágyakat nagy, szent kiküldetéshez...
Ne bántsod érte, ha kedve tartja —
Pásztorra, papra
Mindig szüksége van a nyájnak...”
Mégsem adtad rám, Uram, a ruhádat...

Kihalt a vágyam, újat tervelő
Hiábaútakon sikkadt el erőm.
Sokszor zuhantam szegett szárnyakon,
De nem hallgatott el lelkemben soha
Az estharangszó, a búgó orgona.

Te rendelted, hogy csak így csuhátlam,
Kiolthatatlan vággyal csudáljam
Örök titkát a csillagos égnek,
Hogy ajkamon halkan, áhítattal
Sírjon fel az ének...

Ne lépjek be Hozzád,
Köküszöbödre tapadjon a csókom,
Hogy az ige keresztjét hordjam
Legutolsóként alázatos sorban
Erőfelen szolgád.

Anyám, kis oltárom gyertyái égnek,
Csengettű szó cseng . . .
Kezemben aranykehely a lélek,
Miseruhám hó liliompalást.
Hajtsuk meg a térdet . . .

Imás kezet kulcsolj össze értem,
Hogy a küldetésem
Érző szívű völgyben, dacos sziklahegyen
Imára hívó, áhífatkeltő
Estharangszó legyen . . .

KYRIE

Ha van irgalom, kegyelem
Uram, a szívünket ne üsd . . .

Most is fáj benne az életdobbanás,
Pedig a szívünk semmit se vétett,
Uram a szívünk nem hibás . . .

Kegyetlenül, irgalmatlanul,
Szent haraggal verj végig a gőgön,
Mig kérkedésünk alázafra húll . . .
Vond el bűnös szájunk falatját:
Büntess abban, amiben vétkezünk,
Perzseld föl rút szenvedélyünk fészket,
Ha vakon ellened merészkedünk . . .

Ítélj felettünk: Kainok vagyunk,
A mi áldozatunk fekete füst . . .
Uram, a szívünket mégse üsd . . .

Simogasd meg ijedt lüktetését,
Gyógyítsd be a vérző, sok sebet,
Hogy új lángok lobogjanak feléd
Az élettelen romok felett . . .

GLORIA

Az ész, a berregő gépmadár
Mindentudás egébe tör,
De gyarlóságunk útjában áll –
Rideg, kérlelheteflen ő.
S az ész erőtlenségül hanyatlík
Tört szárnyakon a mélybe le.
... Uram, Te vagy a – Végtelen ...

Az erő kérkedik: akarom,
Megállás nélkül jár-farag,
De megrázza vállát a halom
S leomlanak a kőfalak.
S az erő gyáván összeroppan
Meddő munkaravatalon.
... Uram, Te vagy a – Hatalom ...

És zúg a gyűlöletfergeteg,
Szennyes dühében kavarg,
De szétszakadnak a fellegek
Uram, ha Te is akarsz ...

S a vak gyűlölet hiába önt
Lihegő bosszút tervébe,
A szenvedélyhullámok fölött
Uram, Te vagy a — Szeretef,
Te vagy az — örök Béke . . .

CREDO

Uram, köszönöm, hogy tudom, mi a Hit . . .

Aranynál csengőbb pénzdarab.
Rabló hiába nyújtja karmait,
Nem éri el és megmarad
Ezer válságban kincses értéke –
Égi boldogságot adnak érte.

Bárki használhatja bátran
Mindennél hatékóbb orvosszerül.
Biztosan győz a csatában,
Ellenfele mind futni kényszerül.
Halottfra ver, mit útjában talál:
Életet ad és amit űz, Halál.

Aki lelke tüzén hordja,
Illóbb ruhát nem kíván soha mást:
Testének durva daróca
Lesz a legkirályibb biborpalást.
Rút bűnök szennye hozzá nem tapad:
Lefelé nem, csak fölfelé halad.

Sziklánál százszor keményebb.
Kétkedés csákány, gyűlöletmarok
Rajta, munkára legények –
Sátánharapásba törik a fog ...
És végigsimít a sziklaélen
Mosolygó nap, a mennyei égszem.

Uram, köszönöm, tudom, hogy ez a Hít...

SANCTUS

Szent vagy – mikor a csöpp gyermeket
Angyaltiszta lilíommá
Kereszteled.

Szent vagy – mikor a zsenge hitet
Hullámtörő kősziklává
Erősíted.

Szent vagy – mikor a gonoszsgót
Az érette bánkodónak
Megbocsátod.

Szent vagy Uram mindenekfelett –
Mikor testekkel élteted
A lelkeket.

Szent vagy – mikor a végső percben
Legutolsó útamra is
Eljössz velem.

Szent vagy — mikor elküldöd őket:
Hit kenyered munkásait
Magvetőknek.

Szent vagy, hatalmas szent, örök —
Mikor kézben a kezét megáldva,
Az összedobbanó szíveket
Koporsóig összekötöd . . .

AGNUS DEI

Király vagy ?
Tegnap még hozsannázott,
Ma kereszten kínozt a népszeszély
Köztünk – két gonosztevő között.
Nem is vagy az tán, kinek szavad,
A tömegámítás hirdetője:
Nem vagy Mester,
Nem vagy Király, fia sem vagy
A Jehovának, sem más Istennek . . .
Külömben nem halódnál velünk
A beteljesült elvégezésig,
Hanem leszállnál és lángpallosu
Angyalsereg élén e csöcseléken
Megvennéd a gúnyt, halálgyötrelmek
Kínszenvedését
És a hahotát vérbefojtanád . . .
Ha Isten fia volnál . . .

S félreforzult a latorfej.

Mester, ki a keserü epét
Szelid szemekkel most is megbocsátod
És a tudatlalan cselekedőket
Megváltó, szent világöleléssel
Hivod a keresztf alá — nem vagy,
Mester, Te nem vagy közülünk való;
Te a büntelenséged Báránya vagy,
Aki szembeszálltál a gonosszal,
S fizettségnek dobtad oda véred,
Hogy a bűnbéklyók szétrepedjenek,
A mi rab lelkünk felszabaduljon
És megigazuljon
A mi fertőzött romlottságunk . . .
. . . Csodáid gyáván megfutottak:
Naimi ifju, Jairus leánya,
Bélpoklosok névtelen száza,
Kenyérrel — hallal jóllakottak,
Lázár — hol vagytok, ég és föld között
Viaskodik Mestereitek a
Túlontúl felt keserü pohárral . . .

S feléfordult a latorfej.

„Uram! Óh emlékezz meg rólam
A Te országodban . . .“

Fény ömlik szét a szemek tűzén,
S a szóban benne a diadal:
„Még ma velem leszel!“

OSZK

TE DEUM

Minden dicsér. Madár dalos nyelvén,
Virág a színében illatában.
Neked gyújt az éj templomi fényt
Sok-sok milliárd csillagában.

Feléd magaslik a sziklaoltár,
Téged dicsér a hullámorgona;
Mindennap feljön az égi pap,
S áldozva hull a hegyoromra.

Csak mi maradtunk nagyon mögötte
A hálazengő fisztelefadásnak;
Ma bántunk, s kérünk, hogy bocsásd meg,
S még durvábban megbántunk másnap...

ÉR A MAROS PARTJÁN...

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

ÉR A MAROS PARTJÁN . . .

Nem vagyok több — arasznyi ér,
Hullámfodor, amellyel
Bővizűbb lett a Marosmeder.

Eszmetutajnak feszítek hátat,
Gondolatörlő malomkeréknek
Duzzasztják fel erőmet a gátak.

És csak előre, szakadatlan
Új célok felé sodor az ár,
Mig a part lomhán ruhát cserél,
S szárnyat pihentet a madár:
En csak futok mindig előre.

Talán a vágyam tengerpartig ér . . .

S akkor majd én, az arasznyi ér
Marospart anyám drága, szent ölén
Boldogan, büszkén kiszáradok . . .

MEDITÁCIÓ

Szenvedélyhegyek, sziklagöggök,
Fénytörőélű dacorom:
Kérkedő fönségbe magasulók —
En nem követlek!

Én porbahullok . . .
S szeretefvölgybe rejtetten, mélyen
Áhítatra alázkodottan
Nézek a dűh viharszemébe
Ibolyaszemmel . . .

BODORKÚT

Ki emlékszik,
Hogy itt álltál a térközépen
A város álmos alkonycsöndjében...

Ki hallotta
Vizsugaras kupolazenédet –
Koromhajuk azóta fehér lett . . .

És ki látta, hogy vad kárörömmel
Belédmarkolt bilincsbe vert kézzel
Alkotód, az ezermester székely
(Egy rugót, csavart fépett ki talán)
S ment a vesztőhelyre bátorul –
Kioltozt életét nem élted túl
Elnémult csoda, oldatlan falány.

Most feleltünk a széles világnak
Tündéri szép muzsikája dalol,
Ócska vázad selejtes lim-lom közt
Porköpenyében gunnyaszt valahol
Divatja-múltan, elfeledetten . . .
Ki gondol rád?

Csak én – kinek
Szívében, a százhúru hárfán
Titkot mesél az elárvult liget,
Nagyerdő örök csendet orgonál,
S csodaszebben minden rádiónál
Marospart mormol örök bánatot,
Csak én, aki
A város álmos alkonycsöndjében
Egyedül állok a térközépen . . .
Bodorkút vagyok –
Ma még zsongó-bongó, muzsikás,
Holnap örökrenémult, halott . . .

GRAFOLOGIA

Olykor mintha rajzolnám őket,
A betűket, mint krónikás barát.
Tollamból ívek gömbölyödnek,
Vonalak fodrozódnak
Katonás rendjén a soroknak
Ilyenkor mintha lelkem ablakát
Száz virágcsereppel díszítenék,
– Akik szeretnek . . .

Néha sebtében odavetem,
S mintha végigvertem volna rajtuk,
Szánom őket, amint esetten,
Félszegen toborzódnak
Összevisszáján a soroknak.
Ilyenkor becsukok minden zsallut,
Hogy ne legyenek cél a sárdobóknak,
– Akik gyűlölnek . . .

VAK VÉLETLEN VILÁGTALANJAI

ÁPRILY LAJOSNAK

Robog az ócska pályatesten
Rozoga éji vonatunk,
Ki tudja — hová rohanunk.

Titokölü percek rajoznak
Látatlanul szembe velünk,
Ki tudja — mit rejt végzetünk.

Világtalan sorsunk fölött csak
A vak véletlen őrködik.
Kopik a váltó, sín törik.

A fényjelek sem sikoltanak,
Lihegve prüsszköl a vonat,
Csengőtlen, bús őrház fogad.

Robog az ócska pályatesten
Örömrészomjas életünk,
Ki tudja — célhoz érkezünk.

Vagy talán rémes csatfánással
Világtalan, hörgő rabot
A vak véletlen
Elúnva más csillagra dob . . .

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

ÉLŐK—HALOTTAK . . .

Istenem, milyen sokfélék vagyunk:
Ezernyi vágy fűt, kerget a gondunk,
Ameddig élünk
A százfelé ágazó útakon
Sükefen, vakon
Egymástól mind messzibb távolodunk.

Istenem, milyen egyformák leszünk,
Ha minden elért vágyat kiejtünk
Kapzsi kezünkből,
S a százfelől befutó útakon
Szelid nyugalom
Ölébe érve mind el pihenünk . . .

SORSOM SZINPADÁN

Mit tudom én, hogy a reggel mire ébreszt,
Mit hoz a nap, s az est mivel takar.
Mit tudom én, hogy mire hívott a végzet,
S a szerep, mit eljátszat, badar
Szeszély, vagy művészi lovaggáütés.

De azt tudom, hogy akik a csillaglámpák
Fényén túl a játékomat nézik,
Égi szépre szomjas lelkem sóhajtasát,
Törpe jajom rezgését megérik —
S tapsra verődik az óriás tenyér . . .

ÉJFÉLI REKVIEM . . .

Pálosy Feri drága
emlékének szeretettel.

Itt csak születfél . . .
Ott a mosolygó arcu élet
Szítofta fel örömkeresésed.

Ott várt a tavasz,
S kínálta virágok ezer színét –
Csak nézted, tudtad, egyik se fiéd . . .

A nyári éj is
Ott lopta beléd csillagálmait
És elfelejtettél itt valakit . . .

Aki csak várta,
Hogy egyszer mégis vissza kell jönnöd.
Minden virágot könnyel öntözött . . .

Eljöttél végre
Csukott szemekkel, halotti csöndben,
S a kilobbant fény, a kiégett vágy
Mind, mind elpihent régi bölcsődben . . .

ÉDES MAGYAR VÉREM

Aki a szívedhez akar hozzáférni —
Ne jöjjön doronggal,
Ciframázos szóval,
Nagyképüsködéssel;
Aki így köszönt rád — az semmit sem ér el.

Dorongok ütését te százszor kivédted,
Cifra szóbeszédre
Nagyképüsködésre
Készen volt a válasz —
S mindenkit érdeme szerint eltalált az.

Igazabb barátot, nemesebb ellenfélt —
Kereshetik párod,
Az egész világot
Tegyük tűvé érte,
Bizony mondom, sehol nem találják mégse.

Aki a szívedhez akar hozzáférni —
Ne jöjjön doronggal,
Ciframázos szóval,

Nagyképüsködéssel –
Köszöntsön adj Istent igaz békeséggel!

Tárt szíved ajtaján egyenes szándéku
Mind bejöhet bátran:
Jóban, igazságban
Nem csalatkozik meg;
Édes magyar vérem
Te megosztod vele az utolsó inged . . .

OSZK

SAJTÓHIBÁK

Ezerből egy betű – ha nem odakerül
Akaratlanul, véletlenül,
Ahová szól a rendeltetése,
Kiütközik. Betűtestvére
Hasztalan simúl mellé a soron –
Mint a hullámgyűrűbe rejtett zátonyon
Elakad az értelemhajó.

És ezerből csupán csak egy emberbetű
Ha odakerül
Akaratlanul, véletlenül,
Ahová szól a rendeltetése,
Többit a sorsszedő szeszélye
Dobálja szét a hibás sorokon.
Hány elferdült, nyomorék életen
Komorlik fel – távol a céltől
A zátonyrafutott értelem . . .

ÖRÖMTITOK—BÁNATTITOK . . .

Bölcső fölé öröm hajol,
Ha élet indul valahol.
A sír fölé bánat borul,
Ahol egy élet alkonyul.

Pedig azt, hogy könny, vagy mosoly
Bölcsőnek, vagy a sírnak szól,
Melyiken leng áldás, átok,
Megmondani hogy tudnátok . . .

MOST NYILÓ KÉKSZEMŰ IBOLYÁMNAK...

MICIKÉNEK

Nem hiszed, hogy más volt itt az élet
Ami színes szappanbuborékként
Szertefoszlott, semmivé lett,
Mostan nyiló kékszemű ibolyám
Hogy hinnéd el, más volt itt az élet.

Most nincs meséje zúgó pataknak,
Késeft tavasznak hűvös a csókja,
Dúlt földön riadtan hallgat
Lombtalan fákon a madársereg,
S panaszt vijjog a zúgó pataknak.

Bánatok könnyét hordja a felhő,
Örömnap keltét még sohse láttad,
Mikor a hajnalos erdő
Csengő, zengő diadaldalára
Ijedten fut szét a bánatfelhő.

Most ezerszer lesujtóbb az élet,
Én törékeny, gyöngé virágszálam,

Vad vihartól mégse féltlek
Százados törzset döngető vészben
Fűszálas mohapáncélok védnek . . .

OSZK

VÁLTOZATOK A SZÍNEK ORGONÁJÁN

Fehér, mint a hó téli mezőkön,
Hideg öröm.
Fekete, mint a gyász. Hűséges árnyék
Mintha temetőn bolyongva járnék.
Piros, mint a vér. Valaki gyilkolt,
Fülembe sikolt.
Zöld, mint a háborgó tengerharag.
Hiuz szemétől félek, megharap.
Kék, mint a tó. Tükrében kendőzi
A cicomás ég felhőfoltjait
Hűságot tanít.

Hideg örömök tegnapját lassan
Gyász árnyékával kergeti a ma.
Nincsen, aki magához hivatna
És kacagóbbá festené nekem
Holnapom színét.

Ki megnyitná az emberek szívét,
Hogy ne legyen másszínű társam —
Idegenül hangzó nevemmel,

Más beszédre forduló nyelvvel
Élni akarásommal ne bántsam
A Lélekben festvér emberfársam.

Nincs, ki összekötné a színeket,
Hogy a szívek ne vetítsenek
Bántó fényű, kirívó pászmát . . .
Ölelkezzenek szivárványhidak
Átfogó íveivé és harsogják
A holnap nagy, szent Békehimnuszát . . .

MAGAMNAK MONDOM

Ne loholj érte,
Ne bomolj érte,
Ha nem vár, fusson hát a szekér
Kocsin, gyalogláb
Később, vagy korább —
Céljához mindenki csak beér.

Fel a hegyélnek
Ezer ösvénynek
Taposatlan tér bőven akad,
Megalkuvásra,
Konckoldulásra
Ne aljasuljon büszke magad.

Ne keress társat,
Nyügödre válhat,
Markos husángnál nincs jobb barát,
Azzal felelj meg
Kóbor ebeknek —
Ha útbaállón csaholnak rád.

Vállveregetés,
Gúnyos csipkedés,

Ne ütközz bárgyu tereferén,
Hej! Ki a gátra
Vészkongafásra –
Meglátszik majd, hogy ki a legény.

Vesd el a gondját,
Járja bolondját,
Ha nem vár fusson hát a szekér,
Könyökkel, csellel
Lihegő mellel
Kár előzzön az, aki beér ...

KÉT HATALOM VAN

Erősebb a láncnál,
Keményebb az ércnél,
Teremtőbb csodája
A nap melegénél.
— Ha int millió kéz
Földről fel az égig
Szívek öröméből
Palotákat épít
A Szeretet ...

Pusztítóbb a vésznél,
Vadabb, mint az állat,
Dühe sodra előtt
Élő meg nem állhat.
— Ha int millió kéz
Törve, zúzva rombol,
Gyász borul nyomába,
Mélyebb, mint a pokol
A Gyűlölet ...

EZERSZER JAJ . . .

Lobog a láng, a rőzse pattog,
Sötétet űz a tűz . . .

Körötte búsongó magyarok
Meséjén zokogásba fúl a múlt . . .

Ma még szent remény szedi a rőzsét:
Izzik a parázs élni akarás . . .

Emlékek üstjében a dacos hit
Forr, sistereg a láng felett . . .

De ezerszer jaj, hogyha egyszer
Akár a közöny, akár az önzés
Lobogó lángot leteper . . .

Jaj ezerszer
Azoknak, akik utánnunk jönnek,
S a megtagadott, széttépett múltból
Nem látnak mást, csak sötét jövőnket . . .

BŰNHÖZ KÖTÖTTEN . . .

OSZK

Országos Magyar Könyvtár

BŰNHÖZ KÖTÖTTEN

Sokan ezt mondják:

„Szólj Uram és aként cselekszem!”

De a beteg szem

A kurta mánál nem látt tovább

Fülünk vad zajba

Siketül, nem hallunk semmi mást,

Csak apró bajokon ordítást.

És télenre merevül a kéz,

Mozdulatlanra gyökérzik a láb . . .

Útunk sötét bizonytalanba vész

És elátkozunk az éjszakát . . .

Sokan zokogjuk:

„Elveszni miért hagytál Uram?”

De soha, kissé se figyeltünk fel

Hozzá bűnbánó közeledőn,

Nem láttunk sohse lelki szemünkkel

Intő jeleket az égtetőn.

Csapását méltán ostorozónak,

Jóra serkentőnek sohse vettük;
Csak keseregfünk —
S tömjént hinteffünk a Gonosznak . . .

URAM, FELTÁMADUNK ?

Túlsokan vagyunk
Uram, akiknek
Keserű életízzel telik meg
Kiürítésre váró poharunk.

Akikre törnek
Korbáccsal verők.
Belénk, Uram, csak Te öntesz erőt,
Ha útunkat állják sebző kövek.

Keresztje terhét
Ránk mérte sorsunk,
Roskadó vállal mi némán hordjuk.
Uram a tefő messze van-e még ?

És ha nincs tovább,
Elérünk oda,
Hol elnyeli az éhes Golgota
Életünk kereszten vérző sorsát –

Vigasztalj Uram, hogy velünk leszel,
Örökre holtan, hogy nem maradunk,

Bármilyen mély sírba temetnek el —
Vigasztalj Uram, nem veszhetünk el,
Örök életre — feltámadunk . . .

ELDOBOTT ÉLET

A testnek mindegy: szem lecsukódik,
Utolsót vonaglik az ajak,
Golyó, hurok, méreg, hullámkarok
Száz gondredőt elsímiának.

A testnek mindegy: kihűl, szétporlik
És lassan a földdel elvegyül;
Csak a lélek indul bánatfelhős
Újára elárvult egyedül.

Ahonnan kirepült — odatér meg,
S égkapun félénken bekopog,
Odabent síró angyalfestvérek
Panaszos kórusa felzokog.

Felkomorlik az ítélet szava,
Másíthatatlan igazságtevés:
„Mit keresel itt, még nem ért véget
A magasztos égi küldetés.”

Eldobott élet elárvult lelke
Kegyelemért könyörög szegény,

„Égi seregem rád bizott posztját
Hűtlen hagyta ott, nem vagy enyém!

Küzdelem nélkül árulón játszfál
Ellenséghézre kincses várat,
Kegyelmem előtled gyáva lélek
Épka put soha ki nem tárhat!

Kifaszítottan, festvértelenül
Bánatfelhős útjára omol . . .

Kacagó lánggal már felintezet
A lélekéhes, győztes pokol . . .

FELELJETEK

Napimádók, kik az égazur fölött
– Azt mondjátok – nincsen mennyország,
Természeti erők vakon intézik
Életünknek ösztönös sorsát. -

A lelkünk nem a Lélekből sarjazott,
S aki még hisz, az ósdi bigott,
A modern tudomány előtt már nincsen
Érthetetlenül rejtett titok.

Csak anyag van, s egyazon kaptafára
Felhúzható, kényelmes törvény,
Nincs ismeretlen mélység és magasság,
Nincs örök tűzben izzó örvény.

Csak élet van, édes gyönyörökkel telt,
Hejehujás, kacagó élet
Aki kiitta már habzó serlegét,
Nincs tovább – pihenőre térhet.

Addig markolj hát, tépjed a virágot,
Amíg a percek üdve tied,

Az életért úgylis mindenki busás
Egyforma életadót fizet . . .

És ezzel mért nem elégül ki vágyunk,
Ha nincsen számunkra más öröm;
Miért kergetjük az elérheteflent,
Miért kell nekünk
Sokkal kevesebb köny,
Kevesebb jaj,
Kevesebb bánat;
És miért kell csak valamicskével több
Napsugara a boldogságnak . . .

AZ INKÁBB NE ÉLJEN ...

Aki fölött csak szállnak a napok:
Bús varjusereg szürkén tova,
Aki mindig egyedül ballagott,
Nem tartozott senkihez soha,
Akinek nem szakad fel sohasem
Kacagó öröm a lelkéből,
Akinek nem jajdul fel sohasem
Zokogó bánat a szívéből;
Akit nem várnak ölelő karok,
Haszontalanul az minek él,
Lelke árán is szedhet kamatot,
Arannyá válhat amihez ér ...
Emberek érző közösségében
Az inkább ne éljen ...

FEHÉR VASÁRNAP

Még a gyűlölet szürke hétköznapja
Igázza le a lelkeket,
Szeliden kérlelő, imás harangszó
Hiába cseng a völgy felett.
Ölelésre kart hiába tárok,
Kinyitott szívvel hiába járok
Röpködnek béke hazug szavak,
Szeretefet mardosó dúhlángok
– Ha nem is lobognak –
Nem puszfultak el, csak alszanak . . .

Árváink szeme még könnyfől nedves,
Özvegyek gyásza kiáltó bánat.

. . . Mikor hajnalodsz ünnepi színnel,
Engesztelődött, megbékélt szívvel
Szeliden imás harangzúgással
Megszentelt csöndü fehérvasárnap . . .

ÉDESEBB AZ SZÁZSZOR . . .

Mi édeesebb százszor
Cukornál, méznél,
Anyaölelésnél,
Szeretőcsóknál,
Becéző szónál
Mi édeesebb százszor.

Adni — de ne kölcsön,
Nem ajándékkép,
Valahogy máskép,
Hogy meg ne bántson,
Hogy ne alázzon —
Adni — hogy ne sértsen.

Ahogy édesanya
Ad gyermekének
Élettel éltet;
Lecsukott szemmel,
Nyitott szíveddel
Adj, ha — nem is kérnek . . .

CSAK EGY NAPIG . . .

Ha csak egy reggel
Ébredne fohással minden ember,

S szembejövőre
Mosolyogva Istennel köszönné.

Nem lenne átkos,
Békülön szólna haragosaához,

A más telkére
Irigy – sanda szemmel át nem nézne,

Kenyeret senki
Ne szegne másképp, csak ha megszerzi.

Morzsából bővebb
Falat jutna a szűkölködőknek.

Napszállatkor apákról maradt
Mesélő szavak
Vonnák a népes családot körbe,

S hálás estimára
Elpihentető éjcsönd köszönne,

Ha csak egy napig
Vetne ki vétkeket lelkéből a hit

És minden ember
Szent maradna csak egy rövid napig...

Bizony mondom, hogy más nap virradna
A mostani napnál,
Arra az egy megigazult napra.

TARTALOM

Előszó	1
I. fejezet	2
II. fejezet	3
III. fejezet	4
IV. fejezet	5
V. fejezet	6
VI. fejezet	7
VII. fejezet	8
VIII. fejezet	9
IX. fejezet	10
X. fejezet	11
XI. fejezet	12
XII. fejezet	13
XIII. fejezet	14
XIV. fejezet	15
XV. fejezet	16
XVI. fejezet	17
XVII. fejezet	18
XVIII. fejezet	19
XIX. fejezet	20
XX. fejezet	21
XXI. fejezet	22
XXII. fejezet	23
XXIII. fejezet	24
XXIV. fejezet	25
XXV. fejezet	26
XXVI. fejezet	27
XXVII. fejezet	28
XXVIII. fejezet	29
XXIX. fejezet	30
XXX. fejezet	31
XXXI. fejezet	32
XXXII. fejezet	33
XXXIII. fejezet	34
XXXIV. fejezet	35
XXXV. fejezet	36
XXXVI. fejezet	37
XXXVII. fejezet	38
XXXVIII. fejezet	39
XXXIX. fejezet	40
XL. fejezet	41
XLI. fejezet	42
XLII. fejezet	43
XLIII. fejezet	44
XLIV. fejezet	45
XLV. fejezet	46
XLVI. fejezet	47
XLVII. fejezet	48
XLVIII. fejezet	49
XLIX. fejezet	50
L. fejezet	51
LI. fejezet	52
LII. fejezet	53
LIII. fejezet	54
LIV. fejezet	55
LV. fejezet	56
LVI. fejezet	57
LVII. fejezet	58
LVIII. fejezet	59
LIX. fejezet	60
LX. fejezet	61
LXI. fejezet	62
LXII. fejezet	63
LXIII. fejezet	64
LXIV. fejezet	65
LXV. fejezet	66
LXVI. fejezet	67
LXVII. fejezet	68
LXVIII. fejezet	69
LXIX. fejezet	70
LXX. fejezet	71
LXXI. fejezet	72
LXXII. fejezet	73
LXXIII. fejezet	74
LXXIV. fejezet	75
LXXV. fejezet	76
LXXVI. fejezet	77
LXXVII. fejezet	78
LXXVIII. fejezet	79
LXXIX. fejezet	80
LXXX. fejezet	81
LXXXI. fejezet	82
LXXXII. fejezet	83
LXXXIII. fejezet	84
LXXXIV. fejezet	85
LXXXV. fejezet	86
LXXXVI. fejezet	87
LXXXVII. fejezet	88
LXXXVIII. fejezet	89
LXXXIX. fejezet	90
LXXXX. fejezet	91
LXXXXI. fejezet	92
LXXXXII. fejezet	93
LXXXXIII. fejezet	94
LXXXXIV. fejezet	95
LXXXXV. fejezet	96
LXXXXVI. fejezet	97
LXXXXVII. fejezet	98
LXXXXVIII. fejezet	99
LXXXXIX. fejezet	100

TARTALOM:

MISSA SOLEMNIS

						Oldal
Missa solemnis	—	—	—	—	—	5
Kyrie	—	—	—	—	—	8
Gloria	—	—	—	—	—	9
Credo	—	—	—	—	—	11
Sanctus	—	—	—	—	—	13
Agnus Dei	—	—	—	—	—	15
Te Deum	—	—	—	—	—	18

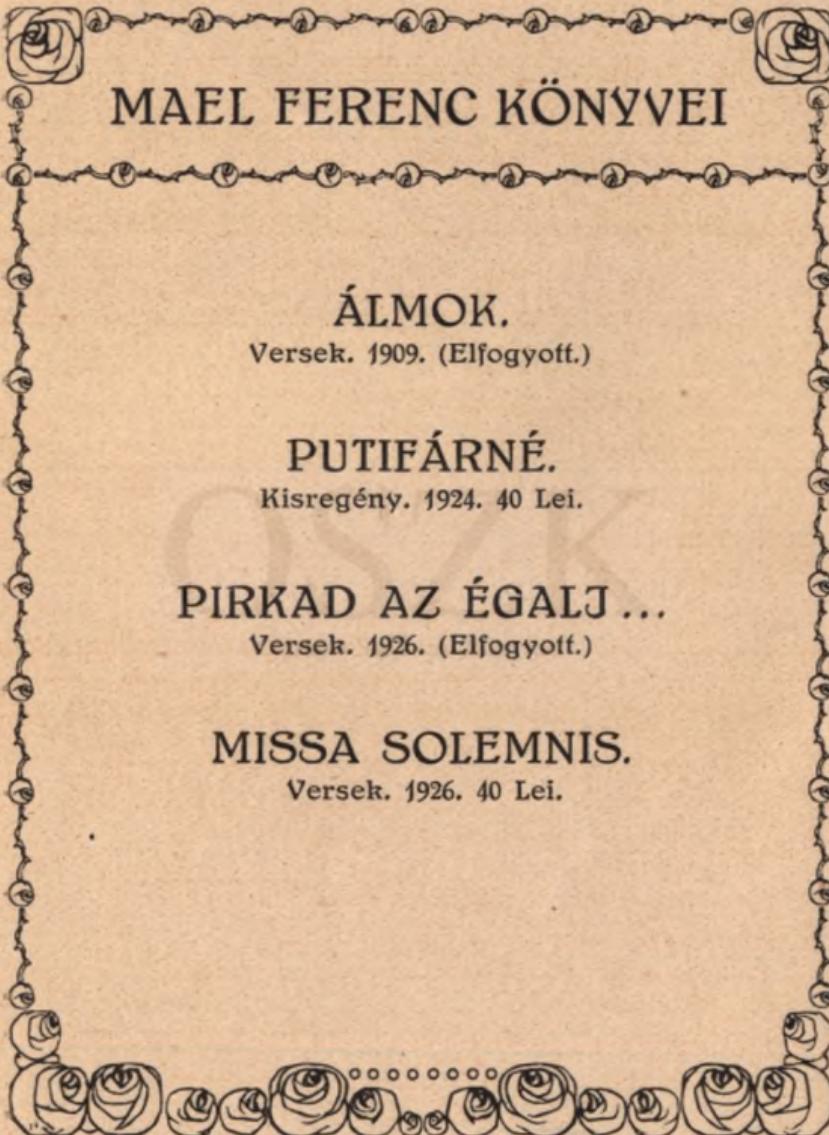
ÉR A MAROS PARTJÁN

ÉR a Maros partján	—	—	—	—	—	21
Meditáció	—	—	—	—	—	22
Bodorkút	—	—	—	—	—	23
Grafologia	—	—	—	—	—	25
Vak véletlen világtalanjai	—	—	—	—	—	26
Élők—halottak	—	—	—	—	—	28
Sorsom színpadán	—	—	—	—	—	29
Éjjeli rekviem	—	—	—	—	—	30
Édes magyar vérem	—	—	—	—	—	31
Sajtóhibák	—	—	—	—	—	33
Örömtitok—bánattitok	—	—	—	—	—	34
Most nyíló kékszemű ibolyámnak	—	—	—	—	—	35

						Oldal
Változatok a színek orgonáján	—					37
Magamnak mondom	—	—				39
Két hatalom van	—	—	—			41
Ezerszer jaj	—	—	—	—		42

BŰNHÖZ KOTÓTTEN

Bűnhöz kötöfthen	—	—	—	—		45
Uram feltámadunk	—	—	—	—		47
Eldobott élet	—	—	—	—		49
Feleljetek	—	—	—	—		51
Az inkább ne éljen	—	—	—	—		53
Fehérvasárnap	—	—	—	—		54
Édesebb az százszor	—	—	—	—		55
Csak egy napig	—	—	—	—		56

MAEL FERENC KÖNYVEI

ÁLMOK.

Versek. 1909. (Elfogyott.)

PUTIFÁRNÉ.

Kisregény. 1924. 40 Lei.

PIRKAD AZ ÉGALJ...

Versek. 1926. (Elfogyott.)

MISSA SOLEMNIS.

Versek. 1926. 40 Lei.

OSZK

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

A VASÁRNPAP KÖNYVTÁRA:

1. Szilágyi M. Dózsa: „Örök igazságok a XX. században.“ (Elfogyott.)
2. Szilágyi M. Dózsa: „Vezérfonal a társadalom és közgazdaságtanhoz.“ (Elfogy.)
3. Szilágyi M. Dózsa: „Az újjászületés útja“ (szent beszédek.) Lei 60.—
4. Szilágyi M. Dózsa: „A tusnádi fenyevesek közt.“ Lei 40.—
5. Váth János: „Imitatio Christi.“ (Elbeszélések.) Lei 40.—
6. Dálnoky Nagy Lajos: „Farsangi praeludium.“ Lei 40.—
7. Kövér Erzsébet: Versek. (Elfogyott.)
8. Kövér Erzsébet: „Magamban“. (Versek.) Lei 60.—
9. Dálnoky N. Lajos: „Jézus lábainál.“ (Paul Verlaine La Sagesse ciklusából.) Lei 40.—
10. Calderon de la Barca: „A szentmise titkai.“ Lei 25.—
11. Baranyai István: „Zene és Morál“. 20.—
12. Mael Ferenc: Missa solemnis, versek 40.—

Megrendelhetők a „Vasárnap“ irodalmi és könyvnyomdai műintézetében, Arad, Minorita-kulturház.